

FLORILE INIMEI

430817

—10/4 393
EMANOIL BUCUȚA

Florile Inimei

MINIATURI — OGLINZI

CÂNTECE DE LEAGAN

BUCUREȘTI

Editura „Cartea Românească” S. A.

1920

T 104393

On
Inventar 805149

689/96

142/M

B.C.U. Bucuresti

C805149

LUMINA ÎNTRE FLUTURI

Într'o seară 'n liniște, pe-o masă 'ntr'o grădină,
Te-a aprins o mână mică și-a pierit, lumina!
Tu ai pălpăit în sfeșnicul subțire-odată
Și 'ntre-alei de umbr 'apoi rămas-ai nemișcată —
Albă, dreaptă, fără fâșșitul unei șoapte,
Ca un vârș de sulită de-argint înșiptă 'n noapte,

Ies atunci oști grele, oști ușoare, oști păgâne
Dintre frunze sau din rasturi lungi cu cărți bătrâne,
Și 'nspre tine bat din aripi, molia cea sură,
Cap-de-mort părosul, cărăbușul în armură.
Dar tu stai, lumina mea, tot albă 'n vechea pace,
Peste scrumul fluturilor plutitori incoace.

MINIATURI

ZVONURI

Tot umblă vorba că 'n fiord
Sunt cele mai senine ape;
Dar ce să caut eu la Nord
Când ochii tăi îi am aproape?

Aiurea spun că mergi pe-o vale
Trei zile printre trandafiri;
Dar ce s'alerg atâta cale
Când am obrajii tăi subțiri?

FECIORIE

Pe-aleile de Iliac
E-un geamăt slab ce nu mai tace
Sfiiți bobocii se desfac,
Și-l dor nespus, ca mii de ace,

De ce se'ndreaptă gându-alene
Spre altă umbră, alt suspin,
Și alb îl vede printre gene
Cum sânul tău adie lin?

LUNA-NOUA

La faurul de lângă dram,
— Cu zid de sticlă și de piatră,
Pe unde singur umblu-acum,
Se lasă seara peste șatră.

Dorm supte foalele-amândouă
La vêtrele cu foc pe sponci,
Și'n cer se'ndoaie luna-nouă
Ca brațul tău adus la concii.

ZÂMBETUL

În șea din fugă mă răstorn
Și-alerg prin noapte cu Ispita
Cu stele'n coamă, 'n cap cu corn,
Cu arpi verzi grăbind copita.

În spume stăm la voi la scară,
Dar, dacă ieși cu zâmbet blând,
Căit, îmi viu în fire iară,
Și smeul pierе nechezând.

TRANDAFIRUL

Acoperisem ochii-abiã
Cu tihna pleoapelor și'n cale
Un trandafir creșcu supt ea
Și-apoi se risipi'n petale.

Indurerat m'aplec spre dânsul
Sã strâng foitele-i de foc,
Dar, oricât mă îneacă plânsul,
Nu pot să-l mai aleg la loc.

INGÂNDURATA

Te 'ntinzi pe iarbă într'un cot:
Mă uiți cu mintea la citire.
Așa ești tu: te dai de tot
In orice îndeletnicire.

Și se 'noptează. Peste carte,
Opaiț, tremură un mac.
Iar vântul vine de departe
Și intră 'n pagini după plac.

SINGURĂTATE

Floři roșii azi, floři albe ieri,
Pe rând prind foile să cadă ;
Cad nopți și zori de primăveri.
Și nu e nimeni să le vadă.

Odată numai în răzoare
Trecu prelung fior nespūs :
Venea un fluture prin Soare —
Dar i-a fost drumul prea pe sus!

CEAȚA

Mă uit pe-un ȋrum de munți cotit
De pe-un pridvor de dimineață,
Cum se infundă liniștit
Un car umplut cu vârf, în ceață.

Și 'n minte-atunci, Iubire,-mi vine
Că tot așa și viața mea
Odată s'a pierdut în tine
Și nu mai știu nimic de ea.

PE ROȚI DE FLORI

Tu treci în soare prin livezi,
Pe roți de flori, și dai îmbolduri
Alene, la cei patru iezi
Cu hăturile moi pe șolduri.

Iar când mă vezi, te-apropii albă,
Și zbori, zâmbindu-mi în zadar,
Cu pocnete de biciu de nalbă
În faetonul de cleștar.

NEDUMERIRE

Nu știu, e farmecul din mers,
Privirea lungă, vorba 'ntreagă,
Abia putând să 'ncapă 'n vers,
Ce fac să-mi fi atât de dragă?

Sau poate-mi plac la tine toate:
Cum zici pe gânduri, da sau nu,
Ori stai citind proptită 'n coate,
Anume că mi-ești dragă tu?

DOR

805/49
Treceam prin parc pe la avuz,
Cu lebede și luntri line,
Și, în Apusul de cărmuz,
Tot gândul meu plutea spre tine.

Un fiuture adus de-o boare
La nufărul din eleșteu,
Deasupra-i, fără să coboare,
Alb, fâlfâia 'ntr'un loc mereu.

LIRA

Deasupra capului îți salți
Deodată brațele-amândouă,
Și nu cat nici la sâni'nalți
Și nici la ochii plini de rouă.

Tu ești acum în soare-o liră,
Cu ison slab, de gât și păr,
Și gura mea'n nestire'nsiră
Crampee-adânci de adevăr.

IN GIUNGLĂ

Un tigru iese'n câmp, flămând,
Bătând cu coada peste vintre.
Cât nu va rupe-un bou, nici gând
In adăpostul lui să intre.

Dar umblă fără vreo ispravă
Și în amurg, sub frunze mari,
Se lasă greu și, de otravă,
Tot hăpăe după țânțari.

PE DRUM ALĂTURI

Urmați de fâșiit de toi,
Ce slab cu rochia ta le mături,
Tăcuți ne ducem amândoi
In seara roșie alături.

La cea mai grea din taine 'n treacăt
I-am dat uimiți acum de fir,
Și o purtăm pe drum sub lacăt,
In capuri scumpe de porfir.

SEARĂ DE AUGUST

Cad cei din urmă nori de azi
În firicele lungi de bură
Și luna-plină peste brazi
Și-arată floarea de răsură.

Pe drum, în umbră, o pereche
Stă și se 'mbrățișază 'apoi:
Îmi par o cunoștință veche,
De n'om fi chiar noi amândoi.

STAPÂNA APELOR

Eram un râu de munte rău,
Sărind cu spume peste stâncă,
Dar m'ai zărit în drumul tău
Și-ai vrut să-mi tai o matc' adâncă:

Să mă abat la piuă'n linguri,
Să port corăbii cu argint,
Când eu atât vream: să fim singuri,
Să pot să-ți cânt și să te-alint.

IN PAT

In zori, mijind, pândesc în pat
Să mi te prind, când intri 'n fugă
Și mă deștepti c'un sărutat
Și pieri, răsând de orice rugă.

Dar azi te-aud cântând prin curte,
Doar umbră pe perdele treci,
Și nu mai vii, cu mâneci scurte,
Cu sâni tari și buze reci.

MARTURISIRE

Azi îndrăsnesc să-ți spuiu întâiu
Cât mi-ești de-aproape și de dragă
Și să-mi îngădui să-ți rămâiu
Supusă slugă viața 'ntreagă.

Stau brațele-mi să te cuprindă
Și ochii se ridică uzi —
Tu zaci în scaun suferindă,
Nici nu mă vezi, nici nu m'auzi.

VIAȚA

M'a scos jucându-se, din lut,
Odată Meșteru — Intâmplare,
Dar m'a lăsat plăpând și slăt
Și a uitat să-mi dea suflare.

Tu mă ridici și-mi cureți zgura
Și râzi din ochii de smarald.
Iar când șoptind ți-apropii gura...
Inviu, mă mișc zvâcnit și cald.

INTĂIUL PĂTRAR

Nainte să te culci, mai stai
Pe pâlîmar, ca 'ntotdeauna.
Și se deschide 'n evantai
De fir de-argint și aur, luna.

Te văd și dorul mă 'năbușă.
Mă sug prin preajmă-ți nevăzut,
Și, tremurând, ți-asvârl din ușă
Un trandafir în așternut.

PAZNICUL

Prin tufe de scaeți mă 'nghimp,
Retras cu fiarele 'n deșerturi,
Și-aștept prin peșteri, gol, un timp
Când n'or mai fi atâtea certuri.

Să viu cu vestea vieții tale
Și să descoper în norod
Că nici cureaua la sandale
Eu nu sunt vrednic să-ți desnod.

ZDROBIRE

Ce ai tu astăzi nu'nțeleg,
Că fără vr'un temei tu te mănii.
Mi se deschee trupu'ntreg,
Mă'njunghie-ascuțit plămâni.

Și nu cutez să-ți caut ochii,
Ci, dela stâlp, mă uit mereu
De nu se'ndură poala rochii
Să vie către chinul meu.

CEEACE PUNE ÎNTREBARI

Îți povestisem dorul tot
Și nu cătam că noaptea vine,
Dar groaza mea s'o spui nu pot
Când ochii ridicai la tine.

Părea s'aștepti o deslegare
Ce nu venea — pe malu'nalt
Un sfinx mahnit, înfipt în ghiare
Și cu profilul de bazalt.

FIORI

Rămâi uitată-aici în unghiu
Vorbind cu visurile tale
Și ca răspuns la ele, un junghiu
Te'nteapă ascuțit prin șale.

Cu capul par'că'ntreg la treabă,
Mai iute-acum alegi la fragi,
Pe când ascuți cum vin și'ntreabă.
Prin țări, cu daruri, cei trei magi.

CEL DIN URMA SATIR

Nu-mi vezi picioru'ncopitat
Și coapsele cu lâna'n lațe,
Că nici nu intru bine'n sat
Și sar toți câinii să m'agațe;

Ci mă aduci în casă, blândă,
Vorbești, ascuți și nu te miri,
Și-mi uit de vechea mea osândă,
Că-s cel din urmă din satiri.

IMPARTAȘANIE

Mă frâng pe harfă. De pe cap
Imi cade ramura de laur
Și cu o notă-geamăt scap
Din mână coardele de aur.

Canon, tu lacrimile ia-le,
Și'mpărtășește-ți bietul psalt
Cu azima făpturii tale,
Cu vinul gândului înalt.

PE VÂRFURI NINSE

Mă zgâriam și dam în brânci
Intr'un urcuș simțit prin besnă,
Dar tu, mai sus, treceai pe stânci
Cu aripi de porumb la glesnă.

Târziu te-ajung pe vârfuri ninse,
Ca să te scap ca și-alte ori;
Pierdut mă uit, cu brațe'ntinse,
Cum zbori spre stelele surori.

. TRECUT

In stâlpi de fum și detunări
Se'ntinde flacăra pe. culă,
Pe scări, prin tindă, prin cămări,
Pe grinzi lucrate ca o sculă.

Copilăriei tale line
Ii dete foc, o mână rea ;
Dar cum să lăcrimez cu tine
Când ești de azi mai mult a mea ?

DELA FEREAȘTRĂ

Un gureș stol de rândunici
Se lasă'n urmele de roată
Și vin cu ciocuri pline-aici
Prin cornul casei, șura toată.

Cătăm alături din fereastră,
Mișcați, la munca lor din greu :
In care vale mai albastră
Mi-oiu face și eu cuibul meu ?

FLOARE-DE-MACEȘ

Tu mi-ești o floare de măceș
Și-așa mi răsari mereu în minte :
Poftind cu statul într'un peș,
Gonind cu ghimpii din cuvinte.

Abia mai pot să ies în lume
De'mpunsături, dar râd, căci sânt
Și taine 'n mine fără nume,
Ce n'au pereche pe pământ.

UMAR LA UMAR

De-atingerea cu brațul meu
Nu fii așa de grijulivă,
Când Firea'ntreagă și nu eu
Ți-aduce pilde împotrivă.

Nu vezi pe cer cum lasă piscul
Și, ca pe brațe de femei,
Își poartă cornu 'lunii discul?
(O ghindă'n tigăița ei).

ÎMBUFNARE

Când vine burnița pe vai
Din caere de aburi vineți
Și tu pe prispă, cu ai tăi,
Numai de răs și z beng vă țineți:

Imi iau toiagul meu cu țeapă
Și, ca să nu te simt în gând,
Nepăsător de glod și apă,
Mă 'nfund în codru fluierând.

TOANE

Ma lași la sfat cu trei băbuși
Și-apoi s'aștept în drum de geaba,
Iar când la urmă vii mă muși . .
Și țipi, răstâlmăcindu-mi graba.

Fugi să te zăvorăști în casă,
De-aici pot plânsul să-ți ascult,
Și râd și-un singur gând m'apasă:
Că nu te pot iubi mai mult.

SUB CÂRMA VREMII

Când noapțile cu lună'ncep
Îți umblu-alătura cu teamă;
Când pier, sunt altul, dar mă'nțep
În câte-un ac sau cataramă.

Te cred că munții pot să placă
Și râu-i cale de sief —
Dar tu să nu te mai miri dacă
Sunt tot ursuz și fără chef.

NECAZURI

Eu ți-am cuprins ca și-alte dăți,
Abia simțit, mijlocul, crudă,
Și nu'nțeleg de ce arăți
Atâta silă azi și ciudă.

Dar, dacă nu te mai împacă
Nimic, și mă urăști atât,
Mă'ntreb: ce aș mai pierde dacă
Te-aș săruta acum pe gât?

CE VREAU

Noroiul trece de carâmbi.
Să treacă! Par'că-s eu de vină?
Și, de te prind că te mai strâmbi,
Mă duc și nu viu pân'la cină.

De ce la tine-așa cruzime,
Când tot ce vreau e doar atât:
Să nu vorbești cu alt cu nime
Și să mă ții mereu de gât?

AMARACIUNE

Te-așezi pe bancă lângă drum
Și-mi spui că azi ești plictisită
Și orice voiu dori acum
Vei cerne'n cea mai deasă sită.

De ciudă cer și eu nimicul
(Dar ochii, uite, nu-i ridic)
Să'ngădui să-ți sărut buricul
Grăsut al degetului mic.

DUCERE ÎN PACAT

De ce mai vii aci din parc,
Mișcând crăițe pe la tâmplă,
Când știi cu ce păcat mă'ncarc
Și că te doare ce se'ntâmplă.

Mă'ndoiu cu inima o rană,
Și ingenunchiu numaidecât:
Treci înapoia mea, Satană,
Și mă sărută lung pe gât.

TAINA

Când arde soarele'n zăvoi
Și se'nvârtesc în roată ulii,
Eu ies călare dela voi
Cu brad la marginea căciulii.

Mă'ndoiu cu grijă la pistoale,
Căci duc la mine-o taină grea:
Azi m'au strâns două brațe goale
Și m'a pupat o fată rea.

PEDEAPSA

Că azi coprinele se frâng,
Mireasma-și pierde busuiocul
Și frunzele cad verzi din crâng :
Le știu eu singur nenorocul.

De ce-au fost martori când o fată,
Cu mâna albă peste sân,
A sărutat întâia dată
Și s'a pornit pe-un plâns păgân ?

ÎN TRE LEANDRI

La capul unui drum, în parc,
Pe-un fund cu roșii flori de leandru,
Zâmbind viclean, proptit în arc,
Ne-așteptă gol un bățandru.

Tu lupți să-mi luneci din strânsoare
Și-mi tot șoptești cu dulce zvon
C'ar fi venit pe-un fir de soare
Și-i zeu, cu nume Cupidon.

CERȘETORUL

Gătești de zor în drum la pom,
Căci lume azi din munte vine,
Și nu mă vezi că cer, biet om
Curmat de foame după tine.

Sar câini deasurda și mă latră,
Deasurda gem la porți din nou;
Iar luna roșie sub șatră
Stă ca un gălbenuș de ou.

ÎN COT

Lui Goethe, șoareci, am citit
Când nu-i dați pace'n pat ca mie,
Că se' mbrăca și, fericit,
Făcea cu voi anatomie.

Dar eu, oricât de greu vă cadă,
Poet mai mic și de alt soi,
Mă scol în cot cu ochi de pradă,
Și-azvârl cu ghiata după voi.

PE PERNA

Mă tot încerc să aflu tâlc :
Ce-am cu Pitagora de-o lună ?
Dar gându-mi bietul tace mălc
Și 'ncep să cred că nu-i de-a bună.

Și toată noaptea, în durere,
Ascult, muncindu-mă în van,
Pe perne — muzica de sfere
A muștelor de pe tavan.

FUGA ÎN EGIPT

Zbucnește Soarele pe culmi
Și țese, ită lângă ită,
Din noi, din drum, din râu, din ulmi,
O daurită iconiță.

Răsfrâng a semeție-o buză,
În haina verde drept și'nfipt,
Căci sunt un înger-călăuză
Veghind o Fugă în Egipt.

NORI

Din albia de `râu umflat,
Mai sfâșiindu-le prin tufe,
Din munte 'n munte, la uscat,
Grăbită'ntinde luna rufe.

Se urcă și pe catalige,
S' ajungă sfoara din senin,
Dar uită coșul cu cârlige
Și vântul smulge tot, hain.

ÎNTUNERICUL

In maluri-vile, gâlgâind,
Șos aua curge, râu de lapte,
Și porumbiei-cârlige prind
O pânză vânătă de noapte.

Incoace negru fuge-un taur
Pe munți, cu luna-nouă 'n cap,
Turbat de muște mari de aur —
M' ajunge, nu mai pot să scap!

MUNTELE

Ploua la munte și 'n trecut,
Dar apa se pierdea'n noroae
Și el încremenea tăcut,
Lipsit de cântec de pârae.

Când, într'o zi, un car prin aburi
A dibuit, și'n urma lui
De-atunci își sapă ploaia jghiaburi
Și 'nvie piscul nimănu.

TRUFIE

Aud că scrisul de acum
E scris de taine și cu chee.
Te duc prin ceruri fără drum
Cuvinte stele ce scânteie.

În glugi trec magii lor nainte,
Pe lângă cortul unde cânt,
Dar, fără să le iau aminte,
Rămân cu tine pe pământ.

OASPEȚI

Să te gătești azi mai de zor,
Să fie 'n vase crinii proaspeți,
Că i, pâlce de limbuții și dor,
Vin gândurile mele oaspeți.

Tu poți să le oprești o vreme,
Dar să le lași, că au și-alt rost.
Altfel trimit să mi le cheme,
Sau viu chiar eu, țipând, și-i prost!

PAS-DE-MATASE

Când sue aburi răi din cărți
Și 'nchipue femei-probleme,
Nemerse țări d'n alte părți
Și piscuri albe de trireme;

Tu vii cu pasul de mătase
Și peste visul meu te-apleci :
Vedeniile sperioase
Dispar pe-o mie de poteci.

SPRE CASA

Cum face 'n basme Făt-Frumos
Un măr palatul zânei, sprinten
S'aruncă 'n șea, o ia de jos
Și dă, cu chiot vesel, pînten;

La fel și eu, iubirea noastră
O'nchid în versul meu de foc
Și plec pe-o pîrtie albastră
In vâi, cu tine de mijloc.

OGLINZI

MANTIA

Când se ducea la dragostele lui,
Pe lângă păzitori papali cu sulii,
Petrarca lua o mantie din cui
Și numai strâns în ea pornea pe uliți.

Era în soare de un alb de crin
Iar noaptea se 'nstela de foc pe 'ncetul
Și ca un colț de cer plutea'n senin —
I se zicea pe-acele vremi: Sonetul.

Ca mulți urmași o pun și eu pe umăr
Și ies pe înălțimi din adăposturi,
Dar ca s'o rup în fire fără număr.

Ușor să urce fir de fir stingher
De pe pământul, plin de alte rosturi,
Și Laura s'o țeară iară'n cer.

JOC DE OGLINZI

Mă rogi acum încet, să mă destăinui
Și, așteptând, bărbia 'n palmă-ți prinzi,
Iar eu, ce 'n fund mereu acelaș dăinui,
Îți port prin față jocul de oglinzi.

Se 'nșiră mii de chipuri ca o mască,
Nu e niciunul altul, toate-s eu,
Dar poate numărul, nebun să crească :
Din ce în ce mă ai și vezi mai greu.

Și mă supun, de vrei tot alte fețe,
Cu gândul că te-apropii tot mai mult,
Când eu treptat mă pierd pe după cețe.

La urmă rău de-această luptă-mi pare
Și, oricât ceri cu lacrimi să te-ascult,
Sfărâm răsând cutia de cleștare.

GUSTUL MORTII

Cum ai venit nu știu, nu știu de unde,
Ci de odată umpli raza minții.
S'apleacă ochiul tău și mă pătrunde,
Scelipesc, abia zăriți prin buze, dinții.

Și făr'să simt a brațului căldură
Pe gât, sau brațul meu să te cuprindă
Mi se coboară gura ta pe gură,
Infiorată, mută, suferindă.

Atunci îmi cad zadarnicile pleoape
Și viața-mi stă atunci în loc, nu știe
Din soarberea aceasta să mai scape.

Târziu tresar la scârțăitul porții,
Și, în deșertul nopții date ție,
Găsesc pe limbă gustul tare-al morții.

SAFIRE ÎN UMBRA

Mă salt în cot pe pernă'ncet, aprind
Imi trag velița peste coapsa goală,
Și îmi deschid o carte, tresărind
La orice 'ntors de foae, că te scoală.

Apoi mă tot așez și tot socot
Ca spata mea să-ți vie în lumină
Și liniștit, la urmă, intru tot
In versul care râde sau suspină.

Târziu când mai mă'ntorc la tine iar,
Mișcat, încetșat, din altă lume,
Stau dus și cu răsufletul mai rar.

Prin păru-ți revărsat în scumpe fire,
Cu focul țintă'ncoace, lung și-anume,
Fac strajă'n umbră două mari safire.

ÎNTÂIUL SOMN

O candelă'n cotlonul ei se zbate
De aur, cu rubine și smarald,
Și mișcă'n aer flăcări colorate.
Tu dormi. Ești în întâiul somn. Ți-e cald.

Te desvelești, cămașa ți se lasă,
Și peste umeri, mijloc, sânii plini,
Atâta înveliș te mai apasă:
Un pâlپăit de umbre și lumini.

Din păru-ți o șuviță în inele
Sclip'nd pe piept alunecă și fugă
Clătindu-și neagră umbra ei pe piele.

Iar vârtul i s'alătură păgân,
Deodată, ca un șarpe care suge,
De sfârcul mic de fragă dela sân.

GOSPODINA

Tu nu te uîți la mine, nu mă vezi,
Deschizi ferestre, uși le dai înlături,
Scoți preșurile-afară și așezi
Pe sfoară plăpămi, haine, ncepi să, mături;

Tragi supt bărbie, nodul la tulpan,
Bați cărți de praf, te lupți cu niște scame,
Urci scara la păenjeni în tavan,
Cu ac de păr scobești în dos la rame.

Iar, când pui tot la locu-i, pașii tăi
Te poartă la oglindă, visătoare,
Și'n umbra ce-ai făcut-o în odăi,

Privindu-te prin gene, ca prin sită,
Și'ncet lăsând, ce lepezi, la picioare,
Tu te desbraci zâmbindu-ți obosită.

AȘTEPTÂND STELELE

Te miști în leagăn când și când alene,
Cu mintea dusă'n tainice-aiurări,
Și soarele se luptă, printre gene
Să-ți pue'n ochi fugare scăpărări.

Iar când privirea mea îți prinde-o clipă
Picioarul din mătăsuri deslipit,
Il tragi supt roche ca supt o aripă
Și pleoapa'nchisă-ți tremură pripit.

Dar gândul meu, plecând genunchiul, ție
Fiorul lui să-ți culce lin pe glesnă,
Nu poate-aci, de unde sunt, să vie.

În mine s'a surpat un gol rotund
Și'ntins la margine pe brânci, în besnă,
Aștept să iasă stelele din fund.

JUDECATA VECHĂ

Îți dregi în bal trei fire la oglindă
Și neclintită cauți cum m'apropiu
Prin lumea care joacă sau colindă,
În visuri, ca un băutor de opiu.

Nu-i nimeni să te bănue în sală
Că te-odihneai pe brațe-mi adineauri,
Dar inima mi-e fier pe nicovală,
Mi-e gândul, stol înfricoșat de grauri.

Căci mă gândesc la vechea judecată,
Când sângeră din răni ucisu'n taină,
Indatăce tâlharul se arată.

Și aștept să-ți văd pe-obraji, pegât, pe umăr,
În largă scobitură dela haină,
Roșind mușcări de buză, fără număr.

APOI ABIA

Ți-e capul greu. Îl lași pe piept, aproape.
Nu poate-o vorbă în urechi să-ți intre.
Se'nchid și ochii, dar când bați din pleoape
Văpăi albastre se revarsă printre.

Te scoli și pasu-ți caută iatacul .
Cu rochia ta la sân adânc scobită.
În prag din păr ți se desprinde acul
Și pieri încet în umbră, despletită.

Eu stau o clipă să le văd pe toate
Și înc'odată'n minte să mă bucur,
Și-apoi abia, să plece trupul poate.

Tu ești în pat și poate dormi aeve.
Pe buze din velință ai un ciucur
Ca degetul pe gura unei Eve.

ÎNTR'O NOAPTE SENINA

Se'nalță ochiul de pe cărți și vede,
Când bate-adânc și rar în noapte ceasul,
Cum visător pe cer yr'un Arhimede
Iși învârtește'n cerc de-argint compasul.

Dar, poate că ajuns în drum de gândul
Din adevăr cât de puține știe,
Se scoală și se duce, alb, lăsându-l
Neisprăvit să ardă în Tărie.

Tu te oprești tăcută în fereastră
Cu arcu' lui, lăsat pe păr cunună,
Și stai umbrită'n pulbere albastră.

Și nu mai luptă mintea nici socoate,
Aflându-se cu tine împreună,
Tu rost, cuprins și deslegare-a toate.

TIPARE

Tu zici că eu, cu'ncetul și'n neștire,
Mi-am făurit din visuri și din carte
Tipar de frumusețe și iubire,
Plutind în suflet singur și departe.

Când umbli, sau te-apelei, sau râzi, sau tremuri,
Aceste toate stări, acolo dușe,
Sunt măsurate, peste loc și vremuri,
Cu linii fără greș, cu griji nespuse.

Și-adesea, când ai fi mai fericită,
Din farmecul uitărilor de sine,
Tresări și cazi, plângând, în cot, zdrobită,

Simțindu-te intrată într'o ramă,
Pe înălțimi de ghiață și străine,
Supt ochiul care-alege și destramă.

LEGE

De ce să mă opresc și să mă apăr
Că las fiorii mei, furat de artă,
Și din necunoscute pietre scapăr:
Ascult de-o lege-a minții, ce nu iartă.

De dragul unei împliniri dibace
Sau vr'unei flori ce s'a ivit în cale,
Adese altu'ntâiul gând se face
Și-aiurea 'ndreaptă aripile sale.

Iar când mă chemi din farmecul plutirii,
Că chipul tău se pierde și subție,
In loc să sparg tiparele rostirii—

Văzându-te, ostrovul meu cu fluturi,
Ascuns de azi și altora și ție—
Eu râd și plec prin vechile ținuturi.

SUB MĂR

S'aude linul dangăt de talangă ;
Pierdut în văi, lătrat de câini alaluri ;
Vr'un piruit ciudat în fund pe-o creangă
Și scârțâit de car suind spre plaiuri.

Deasupra gârlei nevăzute, peste
Anini, se 'naltă aburii alene,
Ca praf pe urma roții de poveste,
A unei trăsurici aeriene.

Tu, sprijinindu-te ușor cu-o mână
De trunchiul care,-așa stropit de rază,
Arată 'ncins de-un șarpe de țărână,

Ridici de-argint și mică pe cealaltă,
Te sugi de mijloc, intri 'n foi cu pază
Și-mi rupi un măr de pe o cracă 'naltă.

GLASUL

Eu știu că niciodată n'ai să vrei
Să spui din gură de-ți sunt drag și cum,
Ci, cu privirea doar, din ochii grei,
Ș'nseninarea, când răsar pe drum.

Și mă aplec șoptindu-ți la urechi
Tot focul care'n mine cere grai,
Iar tu închizi luminile perechi
Și 'n brațul meu de marmură îmi stai.

La urmă însumi de ce zic mă'mbăt
Și-ascult, străin, căci nu mai e al meu
Și ca ecou îmi vine îndărăt.

Și înțeleg atunci că tot ce zic
E dorul tău, și numai glasul, eu,
Și nu mai stăruiu să răspunzi nimic.

PUF DE PAPADIE

Induișării mele când îi place,
Pe gânduri și cu glasul dinainte,
Din mijlocul cuvintelor sărace
Ca un ostrov se urcă 'ncet în minte.

Dar laudele-atunci îmi sunt de cele
Din suflet rupte, fragede și albe,
Și s'ar sfârma și de-ai fugi de ele,
Cum și de-ai vrea să le'mpletești în salbe.

Deci tu te fă că nici n'ai prins de veste
Și lasă tot să-ți cadă la picioare,
Trecând, cu ochii'n altă parte, peste.

Să cred că văd cum luneci pe-o câmpie,
În stol de fluturi vineți, călătoare,
Prin globuri mari de puf de păpădie.

ÎN LIPSA

Mă plec pe coșulețul cu mătasuri
În care-atentă ceasuri căutai,
Dar pun la vechiul păs și alte păsui,
Căci mai deplin și mai departe stai.

Îți caut chipul cu privirea verde
Pe sticla căptușită cu argint,
Dar chipul tău îmi scapă și se pierde
Și toate căutările mă mint.

Apoi mă'ntind în așternut cu gândul
Că poate mă aștepti ca totdeauna,
Cu ochii duși, cu brațu-abia'ntinzându-l.

Dar lângă mine, 'n locul tău, prin vânt
Aruncă un pătrat de raze luna
Ca un capac de piatră pe mormânt.

ARHANGHELUL

Tu nu mă duce să m' arăți prin case
Cu mari pereți de sticlă aurită,
Cu flori pe plane, jețuri de mătase
Și mosafiri isteți și oboșiți.

De stau, n'am ce vorbi, de merg mă'mpiedic,
In păr am praf, pe față brazde'n rând.
Mă plâng prin semne toți că sunt de medic
Prea coborîi pe lume de curând!

Mai bine când se'ntunecă'n iatac,
Te'nfunzi în așternut cu pleoape grele
Și pân'și pașii vremii'n umbră tac —

Inaripat arhanghel strâns în ză,
Trecând printr'un păenjiniș de stele,
Să râur de lumină'n preajma ta.

STRUNE DESCORDATE

Când ochiul gândului te are'n față
Se umplu 'n mine bolțile și cântă ;
Cu cât ești mai departe și răsleață,
Și viersul mai curat și'nalt s'avântă.

Eu mă ascult uimit, cu fruntea'n mână,
Iar, dacă pierd măsura, totul tace
Și mă ridic pe aripi albe până
În straturi mai subțiri de vis și pace.

Dar azi când brațul tău mă strânge încă
Și gura ta din gura mea se'nfruptă,
În vânt, de stele-aproape, sus pe stâncă,

De-al tău cutremur bolțile-s surpate,
Nici cântec nu-i, nici joc, ființa suptă
Zadarnic bate'n strune descordate.

PRIN VĂLUL MAIEI

O cracă înflorită de cais,
O șoaptă de viori pornind cu frică,
O boare peste ochiul slab închis,
O ploae din senin și subțirică,

Un râu de-argint șerpuitor sub plopi,
Un zbor de pasăre'n singurătate,
Un câmp cu iarbă'n care'ntreg te'ngropi,
Un golf, de sus, albastru pe'nserate,

Căuș de aur fin al lunii-noi,
Din care Seara soarbe amețită
Și-l lasă gol s'apună'ncet sub noi—

Ești tu, când stai, când fulgeri prin oglinzi,
Când pleci, când dormi, când râzi, când plângi, iubită,
Când vii în față drept și mă cuprinzi.

ÎN ARMURA

M'am rătăcit și azi, în tinda sură
Cu paveze, cu lănci, cu cai de schijă,
Și am intrat în vechea mea armură
Legat în șine și în plăci cu grijă.

Dar când să ies din ea, oricât m'aș zbate
Nu-i chip, și mintea în deșert suspină
Că stă cu alți întorși din cruciate
In cue și curele de rugină.

Iar tu m'aștepti zadarnic la răspânte,
Pe unde trec ușori viteji la luptă
Și-avea și sufletul să mi s'avânte.

Eu am rămas proptit în halebardă,
Sub coiful meu închis, cu fața suptă,
Și singuri ochii dăinue să ardă.

FLOARE-FARA-SEAMAN

În roua unei lungi căutături
Și 'n adierea zâmbetului geamăn
Eu simt ca 'ntr'un adânc de mari păduri
Cum crește 'n mine floarea fără seamăn.

Se'naltă drept din râpi și smeuriș
De'neacă'n raze veacul plin de teamă,
Dar mai adesea scapătă furiș,
Că numai cu mireasma te mai chiamă.

Știind-o codrul undeva în sine,
Oprită-acolo pentru totdeauna,
Se'nchide tot, ca s'o ascundă bine,

Și prinde să se legene apoi,
Cu vântul, cu'ntunericul, cu luna,
Cu ape reci, cu pletele de foi.

NORUL

Se duce Soarele. Intrăm în aburi
De umbră. Scade vâlva de căruță.
Nu mai sunt porumbeii de pe jghiaburi,
Drumetul intră 'n casă și se cruță.

Dar sus, deasupra, în seninul dulce,
Un noruleț de-argint mai scânteiază.
Și pot în juru-i toate să se culce.
El, îmbătat, mereu se scaldă'n rază.

Și dacă raza mai departe sue,
Pe urmă-i fericit în gol s'avântă,
Căci azi nimic să-i mai despartă nu e.

Se leagănă prin pături subțiate,
Mai sus, mai lin, mai alb, nu-l înspăimântă
Nici frig, nici noapte, nici singurătate.

LUNA PLINA PE MARE

Talazuri tot mai negre-aruncă Marea
Și-aștept pe lespezi în bătaia spumii
Să urce, îndreptând pe-aici cărarea,
Corabia din marginile lumii.

Imi bate'n haine vântul dârz din larguri
Și'n cap îmi bat ciocane mari de faur,
Când iat'o'n fund cu aur pe catarguri,
Cu pisc de aur, pânzele de aur.

Pe punte stau îndrăgostiții cete,
Ce au umplut de vâlva lor pământul,
Cu mantii peste-adâncuri violete.

Acolo stai și tu, și cu nesățiu
Privești zăgazul unde țipă vântul,
Și mă imbarc și eu și plec în spațiu.

FIRIDA

De ani stau între rândunici și scule,
Pe schele 'nalte-abia ținute'n scoabă,
Ca să cioplesc în zidul albei cule
Firida unei statui de podoabă.

Am vrut să n'aibă pe pământ pereche,
Și-am încercat la mii de bolți și linii,
Când marmuri, mozaic sau piatră veche,
Tot meșteșugul umbrei și luminii.

Dar azi când arde'n cea din urmă haină
Și-i numai aur, focuri și smaralde,
Plutind ca o porțiță'n cer, de taină—

Acolo să mai suiu ceva, nu-mi vine,
Nici fețe reci, nici zâmbetele-ți calde,
Ci singură o las, trăind prin sine.

ÎNTOARCERE

S'apropie crescând încet din larg
Corabia cu pânze de porfiră,
Cu papagali verzi, galbeni la catarg,
Și praf de aur, fildeș, flori ce miră.

Iar portul o așteaptă zâmbitor
Și alb se'nalță'n zarea de talazuri
Cu toate amintirile ce dor,
Cu liniștea din lungul de zăgazuri.

La fel și tu să lași să plec pe unde
Tot cearcă 'nchipuirea să m'atragă,
Iar gândul tău nu vrea să se afunde;

Și-am să mă'ntorc odată pe'nserate
Să-ți culc pe braț cu capul și întreagă
Încărcătura lui de nestemate.

LACUL

Cu șoapta lor de gârle nevăzute
Chiar și lăuntricele glasuri tac ;
Se șterg pe rând și foste și părute :
Sunt singur, într'o liniște de lac.

Ascuns în valea lui necunoscută,
Sub corturile nopții arde'n loc,
Și-atunci, din gol, pe luciul fără cută,
O piatră scapă, cu sclipiri de foc.

În cercuri crește apa'n locul unde
S'a prăbușit în ochiuri de vâltoare,
Și'n alte roate sună lung din unde ;

Se rupe'n trestii, bate'n maluri plin,
Se duce, vine, saltă, călătoare,
Și toată noaptea-i numai un suspin.

CODRUL DE ARGINT

Un codru de argint din basme, iacă
Intins cum crește'n Soare'n fața noastră!
De-ți pare dâra de zăpadă, cracă,
Iar craca, numai umbra ei albastră.

De nimeni nu sunt căile călcate
Și nici-o șoaptă nu ne-ajunge-auzul.
In lespezi verzi, înalte, încălcate
A'ncremenit în scoica lui avuzul.

Și razele-altei lumi de diamante
Ne ard ca șfichiurile-a zece biciuri
Făptura de cârpeli și de paiante.

Tăcuți, într'astă pace și mândrețe,
Prin fulguiala'nceat'a unei chiciuri,
Trec doi schiori, supt pomi, plecați pe bețe.

EU NU BAT CĂILE

Eu nu bat căile de printre stele
Și nici nu mă adun pe lângă cei
Ce sclipitori coboară dela ele
Ca să mă 'mbăt decât văzură ei.

Nu sunt smerit, nici plin de semeție,
Nu mă amestec, nici nu stau răslet,
Ci fericit că zbor alături ție,
De-atâta pot să leg în lume preț.

Prin parcuri cu îngândurate mărmuri
Pe drumuri vechi de țară, printre grâuri,
Prin sate și orașe, pe la țărături.

Și greul nu-i mai sus ca să mă salt,
Dar ca să-mi pun de bună voe frâuri,
Cu aripi de furtună și de'nalt.

COPILUL CLIPEI

De multe ori eu văd că-ți pare gândul
Pe care ți-l trimit gătit în cale,
Dar și sfios, că-l biruiu împingându-l,
Greoiu și căutat, semeț și-agale.

Iar tu să știi că e copilul clipei
Și, cum te'ntâmpin, și el cum se naște,
Mă umple de bătăile aripei,
Le simte, toate, toate le cunoaște.

Atât că pregetă așa să iasă,
Și-atunci îi leg în plete vr'o panglică
Sau îi arunc pe umeri dulce-o plasă,

Și se încurcă, ne'nvățat să placă,
Pe când sclipind, praf scump din păr îi pică
Și'n cerc de aur capul i-l îmbracă.

ARTA

Am pus cu grij' alături vers cu vers
Și'n toate tot pe tine'n fel și chipuri :
Azi ce-i al tău, în ele țiu neșters,
Azi nu-ți mai caut urma pe nisipuri.

Și în aceeaș ramă de diamant
Din care-acum îmi lași un zâmbet mie.
Te vor privi și'n veacul celălant
Alți ochi, la fel de tainică și vie.

Iar tu te-apleci cu dor pe-aceleași rânduri;
Și'n ele mă 'ntâlnești pe mine'ntreg,
În foc de buză și în foc de gânduri.

Și ce e dacă pier câți azi m'ascultă,
Când tot mai bine-urmași înțeleg,
Lumina'n care-apar, e tot mai multă?

ASCUNZIȘUL

Eu pot să spun de mine tot ce vreau,
Să scot ce-i mai ferit în gând, să stărui,
Și spusul ca pe-un bulz de-argint să-l iau
Și dau zicând: Aici tot adevăru-i!

Tu n'ai de ce să crezi — și să-l arunci —
Că taina mea de-acum e răs pe drumuri:
Acelaș voi rămâne și atunci,
Cu nopți de codru și cu râpi și'n fumuri.

Căci sufletele sunt așa'nvățate
Să se ascundă'n toate ale lor
Și altfel de cum sunt să se arate,

Că neștiut poți trece prin mulțime
Doar dacă vii cum ești, netemător —
Te văd cu toții, nu te crede nime!

ÎMPĂRAT ȘI MĂSCĂRICIU

Nici sehiptru n'are împăratul meu
Și nici coroană nu-i apasă părul,
Ci umblă lin boltit de-un curcubeu
Și toți ce-l văd șoptesc: E Adevărul!

Eu sar pe lângă el ghebos și șchiop,
Sunându-mi clopoței din tichie,
Măsor pe toți cu ochiu-mi de ciclop
Și râd, fac tumbe, mormăiu vr'o prostie.

Tu n'ai de ce să gemi și stai pe ace
Când vezi trecând pieptarul meu pestriț:
Mai mult pe mine în alaiu mă place!

Și-adesea-mi ia tichia mea și biciul—
Că râd curtenii țepeni cu sughiț —
Și eu sunt domn, iar el e măscăriciul.

RAPA

Mai rar să'nlătur scurt o greutate
Și să n'o tot măsor și iau în seamă
Atâta, până-mi scapă sau m'abate,
Dar să nu crezi că-i lene sau că-i teamă.

În mine orice gând întâiu se plimbă
Timp lung prin sufletul umplut de șoaptă,
Și câți judecători sunt pân'la limbă,
Și câte vămi și cumpeni pân'la faptă!

Iar când răsună vorba mai nainte
Sau brațul mai curând, silit, se mișcă,
Atunci pornește un vârtej în minte.

Eu râpa dintre-o lume și cealaltă
N'o trec în zbor, ci numai pe podișcă,
Siluetând pierdut pe bolta'naltă.

CRÂMPEE

Din ce-i condeiu'n stare rar, să mi fure
Nu poate cineva să mă'nțelegă
Decât cum ai cunoaște o pădure
Din câte-o frunz' adusă'n vânt pribeagă:

Un dor mai mic, un mic suspin alene,
Vr'un vis rămas de altele departe,
De care-abia c'un tremurat de gene
Ființa călătoare se desparte.

Dar tu să nu-mi uiți că mai sunt și gânduri,
Făcute din putere și'ndrăsneală,
Ce nu se lasă puse drepte'n rânduri.

Și te opresc să scrii când vrei mai tare,
Cum nu te iart'o mare osteneală
Să dormi și să te vindeci în uitare.

LA ȚĂRM

Tu faci greșala grea să dai crezare
La tot ce spun, când eu asvârl adese
Cuvântul ca o undiță în Mare
Și-apoi m'aplec mirat să văd ce iese.

A fost și câte-un crab ce da din clește,
Sau și vr'un înecat adus de valuri,
Și-au fost și grinduri argintii de pește,
Când se oprea Isus din drum pe maluri.

Dar dela mine-atunci nu puiu nimica,
Și fără rost, mă iartă și'nțelege,
Ți-e bucuria ta, cum ți-e și frica.

O clipă cat la ce s'a prins, de-aproape.
Apoi l-arunc, urmând aceeaș lege,
Cu-aceeaș silă, în aceeași ape.

SETE DE VIAȚĂ

Sunt clipe când eu nu-mi văd altfel soarta
Decât pe veci de-al tău ivit legată
Și nu știu: mă ajută numai, arta
Ca să-ți pătrund mai bine taina toată?

Și sunt iar clipe, când privirii tale,
Plecând, îi las doar lacrima târzie,
Și nu știu: e iubirea doar o cale
Ce-ajută să m'afund în poezie?

Și vin și zile mari de nepăsare,
Când păsări de furtună'n piept îmi țipă
Și dragostea, sau versu-abia de-mi pare

Tipar frumos, în care, săltăreață,
A poposit și s'a'nchegat o clipă
Clocotitoare, setea mea de viață.

DOMN TÂNAR

Tu n'ai putut nici dragostea, nici ura
Să-ți-o arăți din plin, popor al meu !
N'avea deprinsă mâna ta scriptura,
Ți-avea deprins grumazul jugul greu.

În aerul cu flori și berze 'ntoarse
Pe trunchiul poleit de primăveri,
Te așezai prea rar, cu buze arse,
Să zici un cântec rupt din mari tăceri.

Domn tânăr ieși tu astăzi pe ogoare
Și'n urma ta bordeiul putred cade,
Cât vezi e numai larg senin și soare.

La pasul tău acopăr grăuri stepe,
Răsar în zări orașe cu arcade,
Corăbii umplu mările: Incepe!

ISTORIE ȘI BASM

Frânturi de curcubeie cad în uliți
Și fâlfâie nebune la ferestre.
Răsar pe porți de cer călări cu sulii
Și coif de-argint și aur pe căpestre.

Se urcă oști prin ceață'n glas de goarnă
Pe căi de munte și prin sate rare.
Cu vuet în prăpăstii se răstoarnă
Și stâlpi și pajuri de străvechi hotare.

În trunzele ce toamna'ncet le pierde,
Sub focurile care'ncep să ardă,
Prin fulgerele ochiului tău verde

Trec Feți-Frumoși cu păr din foc de lună
Și trec viteji purtând în mână bardă —
Istoria cu Basmul împreună.

CETATE DE VISARE

Eu sunt ca o cetate de visare
Pe culmi, cu drumuri numai drepte padini,
Iar tu cu pași de ciută care sare
Mă tot cutremuri și mă tot desgradini.

Mă 'nconjur, ca să scap, de-amurg și ceață,
De codri și prăpăstii fără veste,
Iar tu, cu fulgerul din ochi, isteată,
Mă cauți și mă luminezi pe creste.

Atunci deschid, porți mari și porți răslețe,
Cu steaguri albe'n geamuri și la scară,
Cu solzi de-argint pe 'nalte turnulețe.

Dar tu în loc să intri ca stăpână,
Rămâi acum de străjă'n curte-afară;
Cu degetul pe gura ta păgână.

GÂNDIREA

Eu câte daruri am, ți-am strâns în jur,
Și ceasurile nopții și-ale zilei,
Și cerul rece și cel cald și sur,
Și râsul dragostei și-al fără-milei.

Dar că te afli'n stele și'ntre flori,
Că albă'n liniște, ca într'o aripă
De lebedă, gingaș te înfășori,
Nu mi-e destul —fâpturi de-un pas și-o clipă.

Și-atunci întind asupra-ți, ca un cort
Scăpărător de pietre ne'nțelese,
Gândirea, și subt el cu drag te port.

Te'ndepărtezi și singură-mi rămâi,
Mai mândră fără darurile-alese,
Privind în veci cu zâmbetul dintâi.

MANUSCRIPT VECHI

Atât stă scris în vechiul manuscript
Pe care-o mână dragă-l va deschide :
«Crezui adânc în zeii din Egipt
Și crezul meu luă chip de piramide.

Iehova mă avu apoi un timp
Și psalmii'n harfă-mi duc și-acuma zvonul.
Când poposii la zeii din Olimp
Durai pe-o culme candid Partenonul.

Târziu îndoiiu genunchii la Isus
Și'ngân pierdut Commedia lui Dante.
Iar veacurile noi mă află sus

Și plin de-acelaș foc de totdeauna
Să plec pe alte drumuri de diamante:
Tot alții ze i sunt, credința una!

NOAPTEA

Tu stai în uşă dreaptă, ca 'ntr'o ramă,
Şi-aştepti, ca la un ţârm, din zări, corăbii.
Prin goluri, ca pe-un fund, cad foi de-aramă,
Trec pânze de paianjen, ţipă vrăbii.

Atunci în lungi năluci de-adâncuri, gânduri
Zadarnic umplu capul de neştire:
Tu întri luminoasă printre rânduri
Dând iară minţii aripi de plutire.

Dar par'că creşti acum şi urci din uşă,
Subt pomi se plimbă şoapte care mint,
Iar aurul din aer se'ncenuşă.

Tăcută sare Noaptea peste ape
Abia muindu-şi talpa de argint:
Te pierd, şi nu e nimeni să te scape!

IUBIRE DEPLINA

Tu vii 'nainte mea cu greaua jalbă
Că nu mai mi-e iubirea deopotrivă:
Acum tunând, acum lumină albă,
Când prea ursuză, când prea guralivă.

Dar uiți că pe pridvorul vechel case,
Când nu eram decât extaz și vrajă,
Doar gândul meu uimit îngenunchiase,
Iar viața-mi stă mereu pe culmi de strajă.

Noi azi prin lume suntem împreună
Și toate tu le'mparți alături mie,
Căderi și zbor necaz și foc de lună.

Și-așa iubirea ta 'nsfârșit deplină
Nu suferă decât de-aceste-o mie
De treceri dragi. și fără rost suspină.

PRIN PAJIȘTILE INIMII

Prin pașiștile inimii 'nflorite
Adesea împreună am trecut,
Am stat la crini-sfieli și maci-ispite,
Dar că-i al meu ce vezi, tu n'ai știut.

Ca să-ți arăt și cele mai nespuse
Și de uimirea ta să nu m'n curc,
Ți-alung fiorii dulci cu răs cu tuse,
De vrei să'ntrebi m'abat; să'ntârzii urc.

Și azi când tu, crezută'n lunci străine
Și că te duc la tainele iubirii,
Grăbești pe lângă ce-i mai rar în mine.

Cu desnădejde'n calea ta'n zadar
Revărs pe'nalte-ostrețe trandafirii,
Sfârșit, cu cât m'apropiu de hotar.

NEGURĂ DE SEARA

În versurile mele te ștrecori
Ca'n sala cu oglinzi acoperite
De care-ai auzit de-atâtea ori
Că nou și-avea chipul ți-l trimite.

Acum, oricât miști pașii tăi pe-aici,
Doar pânze din pereți la tine cată,
Și, de cutezi vr'un colț să le ridici,
Te vezi, dar ca prin abur și schimbată.

Când te-așteptam tu n'ai venit, de-argint
Să fi plutit prin lume, înmăită
Și în poleiu de raze și'n alint.

Azi pot în mine toate să te ceară
Și tu să-mi cazi în brațe pocăită :
Pe gândul meu i-o negură de seară.

ÎN APUS

Când simt că mintea sare'n țândări sparte
Azi nu mai caut largu'naltei mări
Să-și tragă și prin mine, mai departe,
Liniștitoare, dunga dreptei zări;

Când simt că sufletul ia căi străine
Azi n'am să mai fac drumul îndărăt
Și'ntors dela izvoarele din mine,
Insângerat, la lume săm 'arăt:

Ci te privesc alături nemișcată
In soare, care'n clipa să se lase,
Ți-așterne'n unde roșul, de odată,

Pe creștet și pe umerii subțiri,
Ca o grădin'ascunsă, pe terase,
Foițe'n vraf de leneși trandafiri.

LĂUNTRUL CU GÂNDURI

Trăiam ca Marea'n zile'n veci senine,
Arzând la soare și visând în lună,
Neștiutor de ceilalți, nici de mine,
Dar tu ai fost întâia mea furtună.

Prin cețuri, stânci, mărgăritare rupte,
Simțind atunci că nasc a doua oară,
M'am desfăcut de brațe și de lupte
Ca să pătrund făptura ta ușoară.

Și văd un aurit călcâiu de inger,
O coamă, zimți de aur — două rânduri,
Pe urma ta zadarnic salt și sânger.

Și-atunci mă'ntorc și caut, cu suspine,
La tot ce-a scos lăuntrul meu cu gânduri
Pe pârtia de foc ce-ai tras prin mine.

CRINUL

Odaia cu oglinzi era gătită
Cu trandafiri în vase și prin coșuri
Și lumina din colțuri, liniștită,
Cu alb, cu galben și atâtea roșuri.

Boboci se deschideau în flori învoalte
Sau vr'o petală se pierdea din ramuri,
Dar nu petală, ci, din zări înalte,
Un fluture intrat încet pe geamuri.

Atunci tu vii'n odaia cu oglinzi
Și lași într'un pahar de-argint pe scrin —
Cât o șuviță'n conciu cântând să-ți prinzi;

Și-l uiți, când pleci — un crin rătăcitor...
Iar, în mireasma tare dela crin,
Tânjesc toți trandafirii mei și mor.

BONDARUL

Tu dacă ntrebi ce-am vrut cu-atâtea rânduri
In care, ca un fluture într'un ac
De-o poliță, 'mi stă sufletul cu gânduri,
Acelaș drag răspuns ți-oiu da: Să-ți plac!

Iar dacă lași să ți le cânt în poală,
Cu ochi pierduți și fără un cuvânt,
Voiu da'n vileag lăuntrica răscoală
Ce le aruncă'n sângerate'n vânt.

Dar nici nu' ntrebi nimic și nici nu lași
Să mă apropiu, supuindu-ți pricea,
Și'n alte părți îndrepti iubiții pași.

Deci nemărturisit, și plin de șoapte,
De zumzet și de zvon pornesc de-aicea,
Ca un bondar zburând ursuz prin noapte.

DIN ALTĂ LUME

Te'ntorc de pe cărările de gheață
Pe unde sufletul pătrunde rar
Cu aripi line în vr'o dimineață
De diamante și de chihlibar.

Nu setea mea de-o boltă mai albastră
Să ți-o strecor și ție'n piept mă lupt:
Privești de-acolo numai umbra noastră
Cum tremură pe norii dedesupt.

Ci ca să știi și tu, cea fără preget,
Și care toate le cunoști, iubită,
De ce adesea-mi pun pe buze-un deget,

Și vrajă câtă, drum pe subt ce porți
Mi-au așternut pe fața fericită
Ingâlbenirea de sculat din morți.

FĂRĂ DE PRIHANĂ

Tu ești așa de fără de prihană
Și ațintești din ochi așa senini
Că'n prejmă-ți sufletu-mi, întreg o rană,
I-o revărsare fragedă de crini.

Și-așa de desfăcută ești de lume
Și gândul tău așa străin și dus
Că'n preajmă-ți sufletul meu, numai hume,
E tot un freamăt alb de aripi, sus.

Tu ești un prag umbrat de mânăstire
Și ori pe cine deopotrivă porți
La tot ce-i bine și la desrobire.

Legat de firea-mi încă idolatră
Și să pătrund nevrednic, eu la porți
Șed ca un cerșetor, trântit pe piatră.

ÎN AEVEA

Am zis acum și cel din urmă cântec
Și-mi leapăd straele de trubadur,
Chitara-mi scapă zdrângăbind pe pântec,
Se schimbă 'ntreg decorul împrejur.

Tu rufe mici întinzi pe-o frânghioară
Și strigi, la leăgân repede să sar,
Sau torni în farfurii, sau fugi ușoară
Să iei de jos un bulgăraș de jar.

Eu ies din cărți aiurea și ursuz
Și-mi trec prin părul rar încet o mână,
Gonind străinul șopot din auz.

Dar peste toate grijile de tină,
Mai alb decât în lumea mea păgână
Au tras un niș creioane de lumină.

CÂNTECE DE LEAGĂN

MICĂ

Ești în leagăn ca'ntr'un țarc,
Lupți să scapi, n'ai nici o frică,
Dai din mâini, te'nalți, stai arc:
Multe-ai face, dar ești mică!

Ceasuri singură-ți căsnești
Limba ta, ceva să zică,
Gânguri, chiui, ciripești:
Multe-ai vrea, de n'ai fi mică!

Și te uiți cu ochii mari,
Când cu drag și când cu pică,
Dai să spui, să cânti, să sari:
Dar ești mică, mică, mică!

PE POTECI

In căruțul verde treci
Printre brazi, pe după crânguri,
Și, în soare pe poteci,
Singură-ți faci joc și gânguri.

Iar când isprăvești, târziu,
Câte-aveai de spus, pe spate,
Dormi cu chip trandafiriu,
Cu mânuțele'ncleștate.

Pieri pe drumuri cu p'etriș,
Făr' să-ți pese că te scuturi,
Intr'o rază pe furiș,
Intr'un roiu zglobiu de fluturi.

FLORI ȘI RAZE

Du-te iară'n curte'n fund,
Sub cireși, în soare, du-te,
Intr'un viscolit rotund
De lumini și flori căzute.

Eu din umbră, din pridvor,
Ca prin pânză, de departe,
Să te văd cu lung fior
Cum te miști și zbați pe-o parte.

Cu fior că ai să pieri,
Intr'un țipăt, de subt pază:
Un țesut și tu de ieri
Din flori albe și din rază.

AMURG

Vine-amurgul din grădini,
Vânăt prin odăi încăpe.
Voi doar mai păstrați lumini:
Tu 'n obraji, oglinda'n ape.

Iar pe geamul tău deschis
Intr'acum o rândunică.
Te ajunge până 'n vis
Țiuitul ei de frică.

Vin scânteii asupra ta
Din lovitele perdele:
Nu scânteii, nu tremura,
Ci puzderie de stele.

BASM DIN RĂSĂRIT

Cârlionți să-ți văd, mă 'ncord,
Părul, cum e vara holda,
Cum l-avea 'ntr'un basm din Nord
La un țarm de var Isolda.

Pasul vreau să ți-l aud,
Tainic liniștea s'o strice,
Cum trecea 'ntr'un basm din Sud.
Peste lespezi, Beatrice.

Tu în leagăn aurit
Miști pe spate ziua 'ntreagă,
Ca un basm din Răsărit
Care-abia de-acum se 'ncheagă.

ÎNGÂNĂRI DE ZI ȘI NOAPTE

Pică limpede din jghiab.
Se 'nserează și e moină.
Cineva din umbră, slab,
Cântă plin de dor o doină.

Cineva în umbră, rar,
Coase lângă leagăn lină :
Firele în aer par
Niște raze de lumină.

Tu îți numeri și te uiți
După fiecare deget,
Numeri, uiți, te 'ntorci, iar uiți,
Fără spor și fără preget.

PRIMĂVARA

Soarele pătrunde 'ntâiu
In oglinda ce scânteie
Și de-aici pe căpătâiu
Îți întinde curcubeie.

Păsări care trec săgeți
Prin argintul-viu din curte
Ți s'arată pe pereți
Zvâcnituri de umbră scurte.

Primăvara în odăi
Ți-a trimis de două zile
Vinete ca ochii tăi
Bușetele de zambile.

OASPELE

Oaspele pe care noi
L'așteptăm să se arate,
Pomii toți cu frunze noi,
Ceru 'nalt cu bolți curate.

Vine mic, zburând pe jos,
Peste lac, pe lângă case,
Gât fin, roșu, piept lăptos
Aripi negre de mătase;

Dar ne-aduce 'n zborui-i frânt
Cum aduci și tu în mine,
Gândul unui alt pământ,
O nădejde în mai bine.

O FATĂ

Dă-mi o clipă de răgaz
Și-am să-ți povestesc de-o fată
Cu pielița de atlas,
Rumeoară, bucălată.

Ia-ți mănuța din obraz
Și ți-arăt și cum arată
Numai nuri și numai haz,
Rumeoară, bucălată.

Și scâncește cu necaz,
Și-ai s'o vezi atunci pe dată
Spumegând ca un talaz,
Rumeoară, bucălată.

FĂT-FRUMOS

A venit un Făt-Frumos,
Ilenuță Cosânzeană,
Scutecul ți-era pe jos,
Iar scufița pe-o sprânceană.

Și-ar fi stat el Făt-Frumos,
Ilenuță Cosânzeană,
Dar l-ai luat cu țipăt gros
Și cu lacrimă pe geână.

Și-a fugit cel Făt-Frumos,
Ilenuță Cosânzeană,
Amețit și sperios
De un pui de pământeană.

AZI, MĂINE

Ochișorii tăi senini
Azi abia deschiși în lume,
Măine de lumină plini,
Sau de lacrimi fără nume !

Mănușitele subțiri
Azi abia 'ncercând s'apuce,
Măine printre trandafiri
Sau în cue pe vr'o cruce !

Piciorușele zglobii
Azi abia ținând proptite,
Măine după bucurii,
Sau și în genunchi, rănite !

FLORI

Cerulii, mirați, adânci,
Ochișori cu negre gene,
Ce-albăstrițe dintre stânci,
Ochișori cu negre gene

Rotofei și însoriți,
Obrăjeii cu gropițe,
Ce bujori abia 'nfloriți,
Obrăjeii cu gropițe !

Grase, roșii, mici, subțiri
Degete la piciorușe,
Ce boboci de trandafiri,
Degete la piciorușe !

PESTE LEAGAN

Ai venit cu pomii goi, —
Azi au frunze toți castanii
Și-ai crescut în somn cât doi.
Lasă scufa : nani, nani !

Ai venit slăbuță rău —
Ce-alintări și ce strădanii !
Azi gingia-i fierăstrău.
Lasă ochii : nani, nani !

Ai venit un țânc. Și azi? —
Ce mai pot aduce anii ?
Gânguri, râzi, te salți și cazii.
Lasă fașa : nani, nani

ADU DOUA !

Peste leagăn, pe poteci
Se apleacă frunza nouă.
Azi în salt și zbeșg te 'ntreci:
Adu două ! Adu două !

Peste leagăn, pe cărări,
Plouă flori, luminează plouă.
Bați din brațe, bați din nări :
Adu două ! Adu două !

Peste leagăn, pe alei
Ard bobitele de rouă.
Văd ce gând ai, văd ce vrei:
Adu două ! Adu două !

ROSTURI

Rostul scufei cu panglici
Il cunoști și nu te 'nșală :
E s'o strâmbi, s'o scoți, s'o strici,
Să te-arăți deodată cheală.

Rostul la bărbiță, iar
Nimeni nu-și mai dea vr'o trudă :
E s'o rozi în gură rar
Și s'o ții 'nainte udă.

Rostul scutecului nu-i
Nici mai greu și nici mai lesne :
E să-l tragi, să-l smulgi, să-l pui,
Goală, la bătut, sub glesne.

PURTATOAREA DE ARIPI

Dacă vrei să mergi de-acum
Și te-arunci, te 'nfigi, te zbuciumi,
Cazi dela 'nceput de drum
Și prin toată casa buciumi ;

E că'n lumea unde-ai stat
Până să cobori la mine
Toți au aripi de zburat,
Locuri largi prin bolți senine.

Și când azi cu pasul mic
Dai să pleci și cazii în lege,
Nu 'nțelegi nici tu nimic,
Nimeni nu te înțelege.

SINGURA

Singură'n pătuc, tu spui
Vorbe iuți, tot faci la semne,
Și s'asculte nimeni nu-i,
Nimeni nu-i să te îndemne !

Numai razele pătrund,
Până 'n leagăn, supt bărbie,
Și prin ele 'not, afund,
Câte-o arip' aurie.

Și prin ele când și când
Vr'un căpșor—privire-albastră—
Șopotind, venind, plecând
Cu-o solie pe fereastră.

PUIUL

Limba ta e ca un pui
Intr'un cuib călduț și moale,
Pîue abia, haihui,
In deșert vrea să se scoale.

Mama zboară 'n jur istet,
Cade scurt sau trece lină,
Și, cu viers de cântăret,
Râde, gâlgâe, suspină.

Mica iese în zadar
Chiar la margine, vitează.
Dă să sară 'n râpă, dar
Stă pe loc și nu cutează!

CERC DE AUR

Scoți scufița, de zăduf,
Și rămâi cu tâmple goale.
N'ai pe cap decât un pui
Bălăior de lână moale.

Eu mă uit din colț la el,
În văpaia din fereastră
Aburos și mărunțel
Pe întinderea albastră.

Unde-am mai văzut și când,
Ce icoană florentină
Cu un cerc de aur blând
Pe un creștet de lumină?

PSALM

Când erai în lumea ta
Nu știai ce e cuvântul,
Ci o harfă doar cânta.
Când intra prin coarde vântul.

Un arhanghel potrivea
Glasul orelor, din cue ;
Fiecare cuiu o stea,
Coarda, foc de sori ce sue.

Psalm pornea prin ceruri plin,
Intr'un vânt de aripi albe,
Și pe urmă-i, cristalin,
Și voi, ingeri, salbe, salbe.

ASUPRA SOMNULUI

Mormăi, smulgi pieptarul strimt,
Nu taci, orice ți s'ar zice,
Cauți price — doar o simt! —
Dar de ce ne cauți price?

Ieși acum dela scăldat,
Lași deșerte două țâțe,
Geamu-i de perete dat,
Nu-i nimic să te ațâțe.

Sau vrei iar s'adormi pe cergi
Ca să întâlnești în vise
Ingerii cu care-alergi
Hohotind cu pleoape 'nchise?

GHETUȚA

In odaia cu oglinzi,
Pe podele, 'n fund, răsleață,
Vezi, când ochii ți-i colinzi,
O ghetuță mogâldeată.

Până să ajungă 'n pat, —
Cât la ceas mai cântă cucu! —
Ce păpușă a scăpat
Picotând de somn, papucul ?

Ori a fost la bal pe-ací
Făt-Frumos cătând mireasa,
Și-și pierdu, când se smuci,
Un condur, Cenușereasa ?

DIN ÎNTUNERIC

Viu, prin tînlă bîjbăind
Spre odaia-ți luminată.
Prin perdea scânteii s'aprind,
Peste ușa jos lăsată.

Pânza veche ce catarg
Și-a deschis pe-un cer cu stele,
Ce prunc sfânt se duce 'n larg
Legănat de vâlurele?

În ce cort, spre ce pustiu
Ține un opaiț veghe,
Ce prunc râde argintiu
Stînd în raze pe o zeghe?

BASM

Când pătrunzi în parc, și-aprind
Vârfurile chiparoșii,
Tae-avuzul mustăcînd
Șiruri peștișorii roșii.

Când prin chioșc visând cobori,
Peste visurile tale
Trandafiri agățători
De sub streșini cern petale.

Iar când dormi pe perne 'n prag,
Ca 'ntr'un basm cu zâne line,
Fire de păianjen trag
Plasă scumpă peste tine.

ÎNCHIȘI ÎN CASA

Azi tu n'ai să poți să ieși,
E și frig și e și sloată,
Și ca niște urieși
Stâlpi de nori pe străzi stau gloată.

Ai să șezi cu noi aici
Gângurind încet pe spate
Și-alta n'ai nimic să zici :
Cine zice multe, o pate!

Eu voi scrie fără chef
Dus cu masa la o leghe.
Cineva, dela gherghel,
Dintre flori, va sta de veghe.

POPAS

Te 'mbrăcăm în alte rochi,
Punem flori cântând prin vase.
Să nu-ți fie de dochi :
Peste-o lună, numeri șase !

De-o vergea 'n cântar te-agăț,
Ghem în fundul unei plase.
Pârâe voinicul băț :
Peste-o lună, numeri șase !

Ce mai certuri am să isc
Numai ca ai tăi să lase
Să mai șezi, să zici din plisc :
Peste-o lună, numeri șase !

SERBARE

Casa mea e numai flori,
Numai oaspeți, numai strune,
Numai răs și rochi colorii
Și miros de lucruri bune ;

Pentru că acum întâiu,
După luni de fașă, grele,
Tragi stângace prin călcâiu
Nădrăgeii cu dantele ;

Azi pe-aproape de Florii,
In Prier, pe-o vreme rece,
Anul nu știu câte mii
Nouă sute optsprezece.

RÂS

Cât de scumpă mi-ești, te pört
Din poreclă în poreclă ;
Tu din scufă ca din cort
Râzi aprinsă ca o sfeclă.

Gura ta cu grase buci
O deschizi în chip și feluri,
Când la buze ai clăbuci,
Când bărbia ți-e tigheluri.

Până de pe braț te smulgi
Răsturnată 'n blăni și inuri,
Și-adormim pe spate 'n fulgi
Storși de incuri și suspinuri.

PRIMIRE

Șorțu 'n lături ți-l resfiri,
Stai și taci: te-ai dat pe brazdă,
Azi ai și tu mosafiri
Și încerci să faci pe gazdă.

In grădină la căruț
Vin gătiți băeți și tete:
Unu 'ntinde fulgi de struț,
Alta-ți dă s'o iei de plete.

Tu apuci un nas de zgârci,
Zgârrii, râzi, lovești cu palma,
Și cu pas de cocostârci,
Fug și țipă toți, deavalma.

ȘOVĂIALĂ

Când îmi vii 'nainte spirt,
Și mă uit ce bine-ți șade,
Pierd cununa mea de mirt
Și din mâini și lira-mi cade.

Cum să între în cuvânt
Ochii tăi senini și ageri,
Gânguritul tău în vânt,
Mici îndemnuri, mari retrageri?

Somnul tău cu răs în vis,
Crețul gurii când te guduri,
Suptul, scutecul deschis,
Lupta cu atâtea uduri?

ÎNDARATNICIE

Ceri și țipi, faci ochii 'nguști
Ca să-ți dea din blid. Ce cutră !
Iar când chiar apuci să guști,
Ce mai schime, ce mai mutră !

Nările ți se lătesc,
Buzele-ți răsfrângi a greață,
Scuturi capul băețesc,
Barba-ți plânge, fruntea-i creață.

Dar ca să te ia de-aici
Gândul vr'unul să nu-l aibă :
Strigi deodată să te strici,
Faci omor din chiar o zgaibă.

IFOSURI

Faci ochi roată împrejur
Peste mese cu mâncare.
Ai și tu acest cusur :
Vrei să fii ca omul mare !

Și când oaspeții fac sfat,
Hai, te vâri și tu în vorbă :
Prânzu-l dai pe îngânat
Ingânatul pentru ciorbă.

Iar la urmă 'n loc de prânz
Imi tot rozi la cozi de linguri ;
La nechezul tău de mânz,
Ceilalți stau de-s parcă singuri.

JOC

Par'că ți-a ieșit la sort
Să te 'nfășuri în bulendre
Și să nu-ți taci, strânsă 'n șorț,
Niciun fel de chef și mendre.

Ochii ți-i lipești de-ai mei,
Eu sunt singura speranță
Brațele din feși să iei
Și din cârcă orice hanță.

Intr'un răs mi te despoiu
Și'n odae, fără martori,
Ne jucăm doar amândoi,
Până seara, ca doi tartori.

SUS!

Tu te zbați și te burici,
Scoți și vânturi iute mâna :
Dar de voe n'ajut nici
N'ai să poți cu anasâna.

Țipi cu chipul stacojiu,
Faci să-mi las în fugă treaba,
Iar, când lângă tine vii,
Taci, vrei să te scol... De geaba!

Ce copil mai am și eu :
Zile, săptămâni de-arândul,
Aprig, neclintit, mereu
Numai la șezut i-e gândul!

CEASUL

Ce mai ceas deșteptător
Ai domnia ta în pântec!
Toată noaptea sar de zor
Când i-aud, voinicul cântec.

Drag nespus mi-e nu zic ba,
Vestitor de vremi mai bune,
Dar mai drag, de-ai asculta
O smerită rugăciune.

Dacă vrei să-l caut chiar,
Nu, urlând, să schimb odaia,
Să-l întorci ceva mai rar
Și să-i mai slăbești bătaia.

PESTE DRUM

Ce răenești si bâțai tu
Par'că ai ședeă pe ace,
Că 'mprejur vin toți acu
Să te caute și 'mpace ;

Dar ce am să urlu eu
Că nu-mi face nimeni voia —
Doar odată, nu mereu —
Cum răcni Ahil la Troia :

Peste drum să te trezești
Și cu scutecul în mână,
Dărdăind, uitând că ești
Puiu cocoloșit de zână!

ROMANTISM

N'ai s'aștepți acuma, sper,
Când n'ai vrut in celelalte,
Ca în *L'art d'être grand père*,
Să-ți închin gândiri înalte.

Las că nu sunt nici bătrân
Nici așa de tată mare,
Dar tu încă ești la sân,
Nu dai vorbei însemnare.

Și ar fi și un cusur,
Când, pe unde trec, se știe
Par'c'ai duee apă 'n ciur,
Să 'nvărtim filozofie.

EA

Ție ca să-ți fiu pe plac
Și-ajutor ființei slabe
Gata sunt orice să fac,
Să mă pui în patru labe,

Zile, nopți să nu mă cruț
Și s'alerg, să lupt, să sânger:
Peste micul tău căruț
Să boltesc un cer de înger.

Dar când vine Ea ușor
Și s'apleacă peste tine,
Toată jertfa 'ntregul dor
Par mărunte și puține.

NEȘTIINȚA

Dacă vrei să afli cum
Cântă păsările 'n crânguri,
Ai și tu o cale-acum :
Să te-asculți cum râzi și gânguri.

Dacă vrei să știi ce flori
Primăvara 'n câmpuri scoate,
Ți-am mai spus și alte ori :
Lă obrajii tăi sunt toate.

Și de vrei să știi apoi
Cât de-albastru-i ceru-afară :
El ți-e 'n ochii amândoi, ~~și~~
Scumpi să nu-i plătești cu-o țară.

STELE DE PAZA

Știu că nici nu te-ai născut
Între pae 'n niște iesle,
Nici că anii ți-ai trecut
Printe grinzi și printre tesle.

Dar de câte ori eu viu
Când tăcerea se așază,
Văd deasupra ta 'n pustiū
Stele mari că fac de pază.

Nu știu stele sunt sau sânt
Ochii mamei nemișcate,
Că 'ngenunchiu orbit și-ți cânt
Viers de laude plecate.

ÎNTÂILE DARURI

Când vor da întâii maci
Clătinați de vânt prin grâuri,
Ți-i voiu da să-i ai cârmaci
Peste șesuri și la râuri.

Când s'o coace 'ntâiul rod,
Ai să lași livada veche,
Ai să lași ce griji mă rod,
Cu cireși pe la ureche.

Când va scoate 'ntâii pui
Rândunica sub fereastră
Să te 'nvețe am s'o pui
Calea zborului, albastră.

FARA ȚARĂ

Când a fost să vii la noi
Toamna se 'neca în fumuri,
Râpâiau prin streșini ploii,
Țara mea era pe drumuri.

Pajurile au zburat
Luându-i urma prin meleaguri
Și au dus la colț curat
Pălcurile ei de steaguri.

Dar de ce să fii mai rea
Sau în suflet să te clatini?
Tu nu ești decât a mea
Și-a pământului cu datini.

CER

Am visat prin anii grei
La un cap de drum, ca plată,
Peste mine, un crâmpei
Dintr'o boltă înstelată.

Am crezut să-l aflu 'n cărți,
Dar, când vrea să se deschidă,
Năvăleau din zeci de părți
Nori de lut și cărămidă.

Azi în preajma ta stau dus,
Lângă ochii de vioară,
Ochii care mi-au adus
Cerul de odinioară.

AI SA VEZI

Ai să vezi sătucul drag
Și căsuțele bolnave
De pe unde-ai mei se trag,
Lângă Olt, mai spre Târnave.

Ai să vezi și râul lat
Cu ruini și minarete
De pe unde a plecat
Cine rost la viață-mi dete.

Și-ai să știi ce foc păgân
Umple ochii mei adese;
Ochii verzi de ce rămân
Duși în visuri ne 'nțelese.

VEDENIE

Vii pe iarbă 'ncetinel
Supt un coifuleț de pae
Și pe umeri curg din el
Valuri pletele bălae.

Faci la flori vr'un scurt popas,
Pleci când roua te pătrunde,
Și la fiecare pas
Rochia joacă, numai funde.

Iar acum ridici ușor
Pantofiorul cu panglică
Și rămâi între'un picior
Până scoți o pietricică.

EU ȘI TU

Când oiu fi ca tine, chel,
N'ai să-mi spui s'aștept, fetică,
Păr bálaiu crescut inel,
Să mi-l joc pe umeri, chică.

Știrb ca tine, când oiu fi,
N'ai să-mi dai cum dau eu, lele,
Intăriře la gingii
Rădăcini de micșunele.

Când n'o să mai pot să merg
N'are să mă ia micuța
Cum o iau eu sus, alerg
Și o fac în brațe ța.

SFIOSUL

Nu sunt, vai, nici vr'un aprins,
Care smulge-un steag și cade
Pentru pildă, dinadins,
Pe un câmp sau baricade.

N'am puteri de prooroc
Lumea s'o răscol cu ele,
Nici condeiu muiat în foc
Sau de sânge sau de stele.

Și mi-e silă într'atât
Să nu fiu la loc de vază
Că, și când te iau de gât
Și te pup, te pup cu pază.

LEAC

Toți rămânem fripți și muți.
Acru mi-este gâtul, acră-mi
Inima, de mai strănuți
Și-ți sunt și azi ochii 'n lacrimi.

Am să te dezbrac din nou
Și 'ntre pernele surpate
Am să-ți torn apoi din ou
Numai gălbenușu 'n spate.

El va merge 'ncolo 'ncoa,
Și în cerc, tăind și unghiui,
Și la urmă 'ncet va sta
Chiar pe locul unde-i junghiul.

TU

Lumea'n care mă mișcam
Se fărâcă și se pierde;
Doar pe tine te mai am,
Sufletul să mi-l desmierde.

Dormi cu un pantof căzut
Și cu băeri desnodate:
Tu pui viață iară 'n lut,
Gândul iar din aripi bate.

Te ridici în leagăn drept,
Râzi din gura fără dinte:
Tu mă'nveți să cred și-aștept,
Prin înfrângeri înainte.

STROP DE IUBIRE

Dac'ași fi un cântăreț
Pentru lume'n togă albă,
Aș alege vîers de preț
Și l-aș face ție salbă.

Fiecare piatră 'n ea
Noți de chin a zece meșteri,
Înțelepți să ți-o ia
S'o gândească ani prin peșteri.

Dar tot gândul mi-e un strop
De iubire care doare
Și, îndatăce-l dezgrop,
Ca să râzi, l-arunc în Soare.

SMEI

Tu din miez de noapte 'n zori
Dormi în raza lămpii roșii,
Dar tresari de câte ori
Țipă răgușit cocoșii.

Umbre-și trag de sus prin curți
Uriășele mantale,
Bat cu lancea caii 'n burți
Și se șterg în vânt la vale.

Las'că Soarele-o să-și ia
Lunga spată de văpae
Și 'ntre smei intrând cu ea
Să-i abată și să-i tae!

VRĂJI

Litre pietre 'n eleșteu
Ca la o cetate 'n turlă
Țipă broaștele mereu,
Paznici puși să sufle 'n surlă.

Dintre trestii de pe prund,
Când, pe gânduri, vii plăpândă,
Sar cu brațe 'n vânt la fund,
Scutierii 'ntinși la pândă.

Stai și semne faci spre străji,
Spui și ce-are să dezgroape
Din cătușa unor vrăji,
Lumea care doarme 'n ape.

LOCURI SFINTE

Doi ursuzi călugărași
Au pornit pe-un fir de iarbă,
Anterii au negre's grași,
Au fireturi roșii, barbă.

Stau târziu în vârful de pai,
Când coboară seara rece.
Unde să mai mergi? Inca
Să ai aripi, ai mai trece!

Una, cioc la cioc, se fac
Boii-Domnului deoparte,
Pe când schitul unui mac
Strălucește 'n văi departe.

CLOPOTE

Tu ascuți cu ochii dușr,
Cu căpșorul înainte :
Trec prin umbră spiriduși,
Zâne vin să te alinte ?

Nu vin zâne, nici plutesc,
Spiridușii prin grădină,
Ci un melc împărătesc
Trece 'n solzii de lumină.

Flutureii clopotari,
Albi, albaștri, de jăratec,
Sună 'n cale-i crinii mari,
Stânjinelul subțiratec.

LUME MICA

Gălbiori, rotunzi, gingași,
Au ieșit de eri din ouă.
Se așază la doi pași
Cocoșati și 'n haină nouă.

Cocoșati de par'că 'n cap
Tot simt coaja că-i apasă.
Ei ți-ar ciuguli 'n ciorap,
Ție să-i apuci îți pasă.

Dar când mâna miști din loc
Sar puțin în lături, sprinteni,
Și se scarpină la cioc
Cu lăbuțele cu pinteni.

GLASUL NOU

Gânguritul tău de prunc,
Dulce ison vorbei mele,
Se preface 'n graiu și-arunc
Lira 'n țara ei de stele.

Ce-ți sunam pe la urechi,
Pâlcuri albe, pâlcuri sute?
Bucurii de oameni vechi,
Gânduri cu trecut țesute.

Astăzi tac și-aștept cu jind,
Intre flori, întins pe haină,
Să aud un glas pornind,
Nou, nesigur, plin de taină.

VERIFICAT
2002

CUPRINSUL

VERIFICAT
2002

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

	<u>Pag.</u>
<i>Lumina între Fluturi</i>	5
Miniaturi	8—60
Zvonuri, p. 9; Feciorie, p. 10; Lună-nouă, p. 11; Zâmbelul, p. 12; Singurătate, p. 13; Ceață, p. 14; Pe roți de flori, p. 15; Nedumerire, p. 16; Dor, p. 17; . . . p. 18; În giunglă, p. 19; Pe drum alături, p. 20; . . . lafirul, p. 21; Îngândurată, p. 22; Seară de Au- . . . p. 23; Stăpâna apelor, p. 24; În pat, p. 25; . . . risire, p. 26; Viață, p. 27; Intâiul pătrar, p. 28; . . . cul, p. 29; Zdrobire, p. 30; Ceeace pune în- . . . ri, p. 31; Flori, p. 32; Cel din urmă satir, p. 33; . . . lășanie, p. 34; Pe vârfuri ninse p. 35; Trecut . . . Dela fereastră, p. 37; Floare de măceș, p. 38; . . . la umăr, p. 39; Imbufnare, p. 40; Toane, p. 41; . . . arma vremii, p. 42; Necazuri, p. 43; Ce vreau . . . ; Amărăciune, p. 45; Ducere în păcat, p. 46; . . . p. 47; Pedeapsa, p. 48; Între leandri, p. 49; . . . torul, p. 50; În col, p. 51; Pe pernă, p. 52; . . . în Egipt, p. 53; Nori, p. 54; Intunericul, p. 55; . . . ele, p. 56; Trufie, p. 57; Pas de mătase p. 58; . . . eși, p. 59; Spre casă, p. 60.	
Miniaturi	61—114
. . . a, p. 63; Joc de oglinzi, p. 64; Gustul morții, . . . ; Safire în umbră, p. 66; Intâiul somn, p. 67; . . . odina, p. 68; Așteptând stelele, p. 69; Judecata . . . e, p. 70; Apoi abia, p. 71; Într'o noapte senină, . . . ; Tipare, p. 73; Lege, p. 74; Sub măr, p. 75; . . . ul, p. 76; Puf de păpădie, p. 77; În lipsă, p. 78; . . . aghelul, p. 79; Strune discordate, p. 80; Pria . . . Maiei, p. 81; În armură, p. 82; Floarea-fără- . . . ăn, p. 83; Norul, p. 84; Lună-plină pe Mare, p. . . . Firida, p. 86; Intoarcere, p. 87; Lacul, p. 88;	

Codrul de argint, p. 89; Eu nu bat căile, p. 90; Copilul clipei, p. 91; Artă, p. 92; Ascunzișul p. 93; Împărat și măscăriciu, p. 94; Râpa, p. 95; Crâmpee, p. 96; La fărîm, p. 97; Sete de viață, p. 98; Domn fânăr, p. 99; Istorie și basm, p. 100; Cetate de visare, p. 101; Gândire, p. 102; Manuscript vechi, p. 103; Noaptea, p. 104; Iubire deplină, p. 105; Prin pajiștile inimii, p. 106; Negură de seară, p. 107; În apus, p. 108; Lăuntru cu gânduri, p. 109; Crinul p. 110; Bondarul, p. 111; Din altă lume, p. 112; Fără de prihană, p. 113; În aevă, p. 114.

Cântece de leagăn 115-

Mică, p. 117; Pe poteci, p. 118; Flori și raze, p. 119; Amurg, p. 120; Basm din Răsărit, p. 121; Îngănări de zi și noapte, p. 122; Primăvara, p. 123; Oaspele, p. 124; O față, p. 125; Făt-frumos, p. 126; Azi, mâine p. 127; Flori, p. 128; Peste leagăn, p. 129; Adu două! p. 130; Rosturi, p. 131; Purtătoarea de aripi, p. 132; Singură, p. 133; Puiul, p. 134; Cerc de aur, p. 125; Psalm, p. 136; Asupra somnului, p. 137; Fără țară, p. 138; Din întuneric, p. 139; Basm, p. 140; Închiși în casă, p. 141; Popas, p. 142; Serbare, p. 143; Râs, p. 144; Primire, p. 145; Șovăială, p. 146; Îndărătnicie, p. 147; Ifosuri, p. 148; Joc, p. 149; Sus! p. 150; Ceasul, p. 151; Peste drum, p. 152; Romanism, p. 153; Ea, p. 154; Neștiință, p. 155; Stele de pază, p. 156; Întâile daruri, p. 157; Ghetuța, p. 158; Cer, p. 159; Ai să vezi, p. 160; Vedenie, p. 161; Eu și tu, p. 162; Sfiosul, p. 163; Leac, p. 164; Tu, p. 165; Strop de iubire, p. 166; Smei, p. 167; Vrăji, p. 168; Locuri sfinte, p. 169; Clopote, p. 170; Lume mică, p. 171; Glasul nou, p. 172.

